

forslaget, hvor Reglerne for Taxationscommis- sionernes Ansættelse af Kjøbesumnerne ere fast- satte. Her omtales nemlig blot den ubebyg- gede Jord; der er ikke taget noget Hensyn til, der er ikke omtalt den Grund, hvor- paa Bygningerne ligge; følgelig maa man an- tage, at denne er Godseieren uvedkommende. Derimod er § 1 saaledes affattet, at der og- saa kan indbefattes derunder det Forhold, hvor Godseieren eier Grunden, og Superficiairen Bygningerne alene. Der staaer nemlig: „Alt Superficiairvøndergods, eller den Bondejord, hvis Brugere selv eie Stedets Bygninger, skal, naar Brugerne forlange det, afhændes til Arve- fæste med Ret til at sælge, udstykke og pant- sætte, paa de i det Følgende bestemte Vilkaar.“ Disse Ord kunne kun forklares derhen, at Superficiairen har Bygningerne alene og ikke Grunden. Altsaa fremgaaer ikke klart af Lov- forslaget i Forbindelse med den ærede For- slagsstiller's Ytringer ved Indbringelsen af Lovforslaget Betskaffenheden af det Forhold, han har gjort til Gjenstand for Bestemmelse i For- slaget. Dette er imidlertid langt fra ligegyld- digt; thi disse to Forhold ere væsentligt for- skjellige. Hvor den ene Part blot har Byg- ningerne og ikke Grunden, fremtræder hans Ret som en blot Brugsret, som en blot Benyttelse af Andenmands Grund, som en Ret til at op- føre Bygninger eller til at have Bygninger paa en anden Mand's Grund. I det andet Til- fælde derimod er der Tale om to forskellige Slags Eiendomme, som vel igjennem Fæsterens Brugsret have en Forbindelse med hinanden, men dog optræde som to forskellige Eiendomme; det ene Forhold er en extraordinair Brugsret, det andet en Eiendomsret. Jeg vil imidlertid, i Hensyn til de omtalte Ytringer af den ærede Forslagsstiller ved Sagens Indbringelse og til § 2 i nærværende Lovforslag, gaae ud fra, at Forslagsstilleren har meent det Forhold, hvor Superficiairen foruden Bygningerne tillige eier Grunden, hvorpaa de staae, og Godseieren blot har Jordlobden. Det er et Forhold, som ikke kan nægtes at være mindre heldigt. Det er imidlertid ikke noget almindeligt Forhold, men finder, saa- vidt mig bekjendt, kun Sted paa en enkelt Lo- calitet i Kongeriget, og jeg maa antage, at det er det, som den ærede Forslagsstiller væsentlig

har for Øie. Forholdet er nemlig der saaledes, at Fæsteren har Bygningerne og Grunden, medens Godseieren har Jordloben, som ligger afskilt fra Bygningerne og i Regelen ogsaa paa to Steder. Der kan selvfølgelig, efter min Mening, ikke være den Anledning for Regje- ringen eller den lovgivende Magt til energisk at indskride her, hvilket derimod vist vilde være rigtigt, hvis et saadant forvasket Forhold var almindeligt, hvis det fandt Sted i en større Udstrækning, og hvis der var en større Klasse af Medborgere, som led derunder.

Selv om imidlertid Regjeringen eller den lovgivende Magt skulde føle sig opfordret til at skride ind og tilveiebringe en Løsning af dette Forhold, maa det dog, ssee efter rigtige og retfærdige Principer, og det kan jeg ikke indbrømme er Tilfældet med dette Lovudkast, hvilket jeg skal tillade mig nærmere at paavise. Lovudkastet giver nemlig den ene Part, og det den Part, der har den mindste Eiendom, en een- siddig Ret til at forlange Forholdet løst. Paragraph 1 lyder saaledes: „Alt Superficiairvønder- gods eller den Bondejord, hvis Brugere selv eie Stedets Bygninger, skal, naar Brugerne forlange det, afhændes til Arvefæste osv“, hvori- mod den anden Part ikke har en lignende Ret, men maa ganske rette sig efter den ene Part baade med Hensyn til Forholdets Vedbliven og Dphør. Dette kan jeg ingenlunde sige at være stemmende med Ret og Retfærdighed. Man maa nemlig see Forholdet, som det er. Den ene Part mangler Bygninger, den anden Part Jord, og med denne indre Forbindelse supplere de saaledes hinanden, uagtet det fore- kommer mig evident, at af disse to Forhold trænger Bygningerne mere til Jord end Jor- den til Bygninger, saasandt som den ubebyggede Jordlob kan blive bebygget, men Bygningerne ikke kunne undvære Jorden, hvor der ingen er. Uagtet det nu efter denne Betragtning skulde synes, at man let maatte komme til at ansee Jorden som det Principale, hvortil Bygningerne slutte sig som det Accessoriske eller det, der bliver Gjenstand for Afløsning, og uagtet det var naturligt at lade denne være afhængig af Godseieren, vilde jeg dog kunne forstaae, at man lod Afgangen dertil være lige for begge Parter; men jeg vil aldrig kunne forstaae, at